

— Mi az, egy ember összeesett? — hallott egy női hangot ijedezni.
— Biztosan az éhségtől, szegény . . . A tömeg mormogott s Kremmer úr arra gondolt, hogy ilyen tönkretett külsővel nem mehet el Ibolyához . . . Vége a randevunak, vége.

S ekkor, mintegy varázslatra, lelki szemei előtt megjelent az ágya : a *saját* ágya, amelyben félóra mulva kényelmesen kinyújtózik, csendesen elolvassa az esti lapot s aztán békésen elalszik. És megjelent a Karsai-vendéglő képe, ahová most egy ideig nem jár el, ellenben Hoffmannál fog vacsoráztatni, nyugodtan, egyedül s utána abba a moziba megy, ahová kedve tartja. Nem kell senkit kíséretnie s késő éjfélekig fennmaradnia, nem kell játszania az ifjú hőst. És erre olyan megnyugvás szállta meg, mintha valami veszedelemből szabadult volna ; kinyitotta a szemét s felült.

A rendőr hátrábtolta a tömeget s Kremmer úr feltápáskodott. Valamit mormogott : — Nincs semmi bajom, megbotlottam, egy kis szédülés . . . — megköszönte a segítséget, aztán fájásra ütődött derekát dörzsölgetve, kalapját keresgélte . . . A rendőr mosolygott :

— Hát máskor jobban tessék vigyázni — azzal útrabocsátotta.

Egy kapualjában aztán megállt, elővette zsebtükrét s belenézett. Fehér szekfűje félszáron lógott, szemöldöke mellett gyanús, sáros folt . . . Siralmas látvány volt. A dereka is sajgott, de mégis olyan elégedetten nézegette magát, mintha valami gyönyörűt látott volna :

— Hát így csakugyan lehetetlen . . . hogy elmenjek hozzá — mormogta ; s ha nem lett volna éppen sírhatnékja, hát szinte nevetni tudott volna, boldogan.

Nagy Berta.

CSODA.

*Mi tartja fenn az éhezöket,
Mért elevenek az oduk?
Minek él az, kinek sebébe
A sors naponta belerúg?*

*Kinek ruhája szennyes foszlány,
S kalácsa földön lelt kenyér,
Ki hidak alatt alszik télen,
Az úton hova mendegél?*

*Ki jobb időket sosem láthat,
Minek vár mára holnapot?
Mily gyönyört ad az élet annak,
Kinek ágya csak rongy vacok?*

*Kinek helye templomban nincs benn,
Csak kinn a küszöbök előtt,
Szenvedések szenvedéséhez
Minek akar az új erőt?*

*A sír közel minden keservhez,
Ott nem kell vérezni tovább,
Hogy nem hull mind önként beléje,
Isten, a legnagyobb csodád!*

Falu Tamás.